

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1213/2022
18.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Дунђеровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Први основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 385/21 од 02.09.2021. године, у седници већа одржаној 18.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 385/21 од 02.09.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 385/21 од 02.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 385/21 од 02.09.2021. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду Прр 337/20 од 05.04.2021. године, у ставу првом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу, на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, исплати износ од 1.000,00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена у складу са Законом о затезној камати од 05.04.2021. године, као дана пресуђења до исплате, док је одбијен, као неоснован, тужбени захтев за исплату износа од још 500 евра у динарској противвредности са каматом. Истовремено су одбијене, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке, којима је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да

тужиоцу по истом основу исплати износ од још 1.500 евра у динарској противвредности са каматом и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијени су захтеви парничниг странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни за разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ревизијом се оспорава оцена нижестепених судова у погледу висине досуђеног новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, што није законски разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.09.2020. године, са захтевом за исплату новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра, у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом је 05.04.2021. године. Другостепена пресуда донета је 02.09.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде донете у другом степену је износ од 2.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела испод законског лимита прописаног чланом 468. став 1. ЗПП, то ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП. У тој врсти спора дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тачка 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. и 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић